

Ben Iğdır'da yaşadım. Ailem Iğdır'da şu an. Iğdır'dan, sonra üniversite, ilk defa üniversite amacıyla çıktım ben Iğdır'dan, liseyi de orada okudum. Elazığ'a yerleştik sonra üniversite sürecinde. Orada üniversite bitirdim. Sonra Iğdır'a döndüm. Bir üç, dört yıl, üç yıl Iğdır'da öğretmenlik yaptım ama dershanede öğretmenlik yaptım. Çünkü o dönem işte kamu atamaları yoktu, orada öğretmenlik yaptıktan sonra orada yaşayamayacağıma karar verdim. Şöyle, Iğdır çok küçük bir yer. Ailem orada yaşıyor, ailem için oradaydım ama hayatta yaşamak istediğim ya da böyle orada kendimi çok oraya ait hissedemedim. Ailem orada olmasına, çocukluğum orada geçmesine rağmen. Birçok şeyden mahrum kalıyoruz, kültürel anlamda, aktivite etkinlikler anlamında çok şeydi, yetmiyordu bana. Sonra öyle bir ara şehir dışına çıkmaya karar verdim ve arkadaşlarım vardı Diyarbakırlı. Haber verdim, dedim ki bana arayışta bulunun. Birini gönderdim işte. Burada bir dersane beni çağırırdı. Hatta bir Nevruz günü geldim, dershanede sözleşmeyi imzaladım ve aileme haber verdim. Ben artık Diyarbakır'da yaşamaya karar verdim diye.

2004 yılıydı ve 2005 yılında Diyarbakır'a yerleştim. O tarihten itibaren hep Diyarbakır'da yaşadım. Eşim de Diyarbakır'da, evde ve buraya daha ait hissediyorum kendimi. Daha rahattı, ama yine de bazen çok şey yaşıyoruz. Yani artık bazen çok yorulduğumuz, çok böyle bıktığımız zamanlar oluyor. Öyle Diyarbakır'a yerleştik. Bilmiyor musun? Nasıl Elazığ'da üniversiteyi kazandım. Rahat değildi ya. Şöyle rahat değildi, aslında ben 17 yaşında üniversiteyi kazandım ve ben hiçbir şey bilmiyordum üniversiteyi kazandığımda, gittiğimde. Hep böyle aile içerisinde şey olarak yetişmişim, yani böyle belirli bir kurallar içerisinde, hiçbir şekilde dışarıyla iletişimi olmayan, mesela şehir dışına hiç gitmemişim ben, hiç kafeye gitmemişim. Ben mesela böyle bir çocukluk dönemi, hep kız kardeşim ve annemle birlikte, annemin yanında bir kız olarak büyüdüm. Sosyal ilişkilerim de çok yoktu. 17 yaşında oraya gittiğimde annem çok inançlı bir kadın ve ben çok inançlı yetişmişim. Oraya gittiğimde hemen benim çevremde böyle hani böyle belirli bir dini ve dini anlayışa sahip insanlardan oluşan bir ortam oluştu benim etrafımda ve ben onu yani sonradan, sonradan fark ettim. Ben o zaman benim etrafında oluşan bu kitle acaba gerçekten beni ifade ediyor mu? Ben onlarla ortak paydada buluşabiliyor muyum? Bana ne katıyorlar? Bunları hiç düşünmedim üniversitede. O yüzden kendime çok üzülürüm üniversite sürecim için. O dört yıllık dönemi gerçekten çok boşa geçti gibi hissediyorum. Çünkü mesela namaz kılıyorduk sabaha kadar, ondan sonra yatıyorduk, kalkıyorduk, okula gidiyorduk, geliyorduk, orucumuzu tutuyorduk falan filan, konuşmalar hep böyle din üzerinden. Ben şu an inanan bir insan değilim. O net, bir şekilde söyleyeyim. Hayır yine açtım ama din duygusu benim hayatımın her yerindeydi. Yaşadığım her şeyde benim tek teselli aracım dindi. Böyle ya çocukluktan gelen sonradan o gençlik dönemimde de çevrenin etkisiyle ben bunu böyle bir şeyle oluştu. Benim çevremdeki arkadaşlarım, mesela Elazıglı arkadaşlar vardı. Kendi aralarında böyle bir mesela o dönem vardı işte aşırı inançlılar ya

da normal böyle gidenler falan vardı. Biz böyle hep şey yaptık yani, inanmayan kişiler için bu yanınızda oturamaz, edemez böyle bir bakış, ama ben bunları hiçbir zaman düşünmedim, sorgulamadım. Doğru mu? Yanlış mı? Ve ben üniversite öğrencisiydim bunu yaşarken. O yüzden kendime bu anlamda çok, gerçekten hem çok kızıyorum hem de çok üzülüyorum. Sonradan sonraya ben keşfettim. Ben üniversiteyi bitirdim, Iğdır'a geldim, biraz burada, orada yaşadktan sonra Diyarbakır'a geldim. Biraz geç de olsa bir şeyleri sorgulamaya başladıktan sonra o dönem yaşayan ben ile şu an yaşayan ben kesinlikle aynı değilim.

Ben öyle sonradan Diyarbakır'a geldim. Bu bölgede, bu yaşadktan sonra, aslında eşim de hayatımda çok şeydir yani onunla tanışmak, ondan sonra yani hayatın çok daha farklı olduğunu düşündüm yani kendi içimde. Sadece buranın sosyal, kültürel yapısı ile yaşayanlarla alakalı değil. Kendi içsel dönüşümümüz vardır ya, o dönüşüm sürecini ben çok geç tamamladım. Yani bizim hatta, hatta bazen çok da üzülürüm. Biz eğitim sistemimiz ile mi alakalı ya da ne ile alakalı bilmiyorum. Çok küçük yaşta kendimize sormamız gereken soruları ne yazık ki üniversite süreci ve sonrasında sorabiliyoruz. Belki o zaman cesaretimiz artabiliyor. O da eğer biraz özgürlük alanlarımızı arttırdıysak. Yoksa çok fazla bunları da soramıyoruz. O zaman, O zaman artık kendimde birçok şeyi fark ettim. Yani benim şey, siyasal görüşüm hep netti ama dini görüşüm, hayata duruşum, yaşama tarzım, her şey değişti üniversiteden sonra. Buraya yerleştirdikten sonra yaşadım bunları. O yüzden benim için çok önemli bir şeydir, süreç burası.

Aslında sekiz kız arkadaş, yanımız da erkek arkadaşlarımız var ama böyle şey bir tuhaf bir anlayış, yani böyle onlarla böyle hani abi gibi karşı cinsten olmayacak bir şey, böyle yani böyle bir arkadaş ortamı. Çok bu anlamda şeydi, ilginçti. Belki onlar etkiledi. Sonra eve çıktık. Yine dört tane, dört kız arkadaşla beraber çıktık. İki biraz şeydi, muhafazakârlardı. Biz iki arkadaş daha böyle rahattık, açtık ama onlarla yaşıyorduk falan. Öyle bir süreci atlattık. O yüzden Elazığ'da üniversiteyi çok şey yaşamadım, biraz Elazığ'da şey de oluyor, yani Elazığ'da, şöyle diyeyim, düşünce olarak, siyasal görüş olarak hakim bir sağ anlayış var. Sol anlayışa dayalı herhangi bir insan kendini rahat ifade edemiyor. Bu anlamda baskılanabiliyor, dışlanabiliyor. Öyle bir süreçte var Elazığ'da yaşarken. Üniversite sürecinde de o vardı. O yüzden siyasal, o zaten herhangi bir duruş zaten sergilemiyordum. Dini olarak da muhafazakâr bir şehir biliyorsunuz. Onun yine yaratmış olduğu bir etki, öyle bir etki vardı. Şimdi benim hayatımda hiçbir zaman şey olmadı. Hani şu anlamda, annemin bizi yetiştirme şeklinden dolayı, biz şimdi üç kardeşiz, abim hala çok inançlıdır, ben ve diğer ikimiz değiliz yani. Güzel yetiştik çocuklukta ama sonrasında onu kendi hayatımıza dönüştürmemiz gerektiğini anladık. Onu o yüzden biz sorguladık, o süreci geçirdik. Elazığ'da onu yaşayamadım. O bir kötü bir dönemdi. Burada çok, burada belki biraz şey de oldu,

ben kendimi yaşadım, tek başıma kaldım. Yani bu çok önemliydi. O hep ya ailemle ya da çevremdeki arkadaş grubuyla. Ama ben böyle yalnız, tek başıma olduğum, kendi hayatımda bu o düşünme sürecini çok yaşadım, arkadaş çevremi değiştirdim, çok güzel paylaşımlar oldu. O zaman değişti benim hayatım. Eşimle tanıştım. Aslında hayata çok farklı bakılabileceğini de öğrendim. Bana farklı bir bakış açısını olabileceğini öğretti. Sonra onun bakış açısını öğrendiğim zaman, aslında onun ne kadar doğru ve mantıklı olduğunu da öğrendim. Böyle epey sancılı süreçlerden geçti, geçtiler. Hadi bunu kabullenme süreci sonrasında falan öyle. Öyle, Diyarbakır benim hayatımda çok şey değiştirdi. Çok güzel şeyler değişti.

Mesela hayatta her şeyi mesela bir sorun yaşadığım zaman, onu mesela böyle dinle bağdaştırarak, yani Allah öyle istemiş, öyle olmuş, yani kabullenmek lazım. Sonra neden aslında öyle olmayabilir. Yani bunu Allah istediği için değil, sen bunu yaşadığın için ve sen bunu seçtiğin için bunu yaşamaya başladın. Oruç tutuyordum mesela, ilk orucu bıraktığım zaman şeyi bilmiyorum hiç denk geldi mi? Ben bu Osho'nun bir kitabını okumuştum, orada Osho şey diyordu, diyordu uzun süre bu belirli bir yaşa kadar, hani onlar gece yemek yemiyor, inanç sisteminde onların öyle gece yemek yemiyorlar, arkadaşlarıyla şeye gidiyor, bir okul grubu ile geziye gidiyor, pikniğe gidiyorlar falan işte, daha doğrusu böyle büyük bir ormana gidiyorlar işte. Orayı tanıyalım falan filan derken akşam oluyor, herkes yemek yiyor, Osho yemek yemiyor. Ondan sonra bekliyor. Sonra işte şey oluyor, arkadaşları anlatıyor, diyor ya yemek ye. Ne Olacak? Böyle bir şey olur mu falan. İkna ediyorlar, yemek yiyor ve o kadar büyük bir zehirlenme yaşıyor ki acile kaldırılıyor ve gece acile kaldırılıyor ve diyor ki ben o zaman inanç zehirlenmesi yaşadım. Aslında gıdada bir şey yok. Ben de hakikaten kendi hayatımda o inanç zehirlenmesi yaşadım.

Bıraktım mesela yani benim için açıkça şöyle söylemem gerekiyor. Hani böyle bir dinin varlığının ya da İslamiyet benim hayatımdaki din değildi. Onu anladığımda ilk oruç tutmayı bıraktım. Zaten namaz kılmayı bırakmıştım. Oruç tutmayı bıraktım ve ilk bıraktığım zaman biraz vicdan azabı çekiyorum, biraz emin değilim falan filan sonra netleştirdim. Bu süreci yaşadım yani bunu. Şimdi mesela bunu çok rahat bir şekilde aileme, arkadaşlarıma, herkese çok rahat şekilde ifade edebiliyorum. Bunu konuşmayı da seviyorum, çünkü istiyorum. Çünkü insanların hepsi bir şeye inanacak diye şey yok. Bu farklı bir şey de olabilir. Bunu da söyleyebilirsin. İnsanlar bunu anlasın. Dışlayacak olsalar bile, bilsinler. Öyle dışlayacaklarsa da dışlasınlar. Şeyle gittim, bu şekilde hayatımda bir değişim oldu. Mesela çok muhafazakâr giyinirdim ben. Başı açık bir kızdım. Mesela benim babam çok şey bir adam değildi, yani gerçekten böyle beni alıp kuaföre götürüp çocukken, saçlarımı kısa kesip pantolon giydiren biriydi babam. Ama mesela ailem, babamın ailesi, asla sen kızını mı okutuyorsun, şehir dışına mı göndereceksin dediğinde gidecek diyordu. Beni öyle

göndermişti. İlk defa üniversiteye giden benim. İlk defa saçını açık ve pantolon giyen kadın da bendim aslında, ama buna rağmen de içten içe acayip bir dini şey de vardı bende. Nasıl bir şey? Dini bir inanç, yerleşmiş inanç da var bende. İşte ben onları aştım. Daha rahat giymeye başladım, kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Öyle, artık bunlar benim hayatımda bu anlamda değişimler oldu yani. Bu şekilde değişimler yarattı. Bilmiyorum yani, ilginçti.

Geldiğimde o nasıldı? Ben geldim buraya, bir dersane ile anlaştım. Sonra dediler ki bana burada bir öğretmen var, o öğretmen işte bir zaten kadın bir öğretmen, sen de onun yanına yerleşebilirsin ilk etapta. Yanına yerleştim. Sonra o arkadaşım iki ay sonra anlaşılamadı ve bıraktı gitti. Eşyaları da bana bırakıp gitti. Ben bir anda tek başıma bir evde kaldım. İlk defa tek başıma kalıyordum. Şey çok komiktir mesela, ben o kadar ürkek yetişmişim ki; üniversiteye dışarıda bitiren biri olmama rağmen. Hep birileriyle yaşamışım ya, tek hiç kalmamışım. Bir gün Ofis'e gittim, Ofis'le evim arasında böyle bir mahalle. Ofis Diyarbakır'daki bir semt. Eve gideceğim, gidemiyorum. Karanlık ve ben sokakta tek başıma yürüyemiyorum, korkuyorum, bir de böyle o an çok birkaç gün öncesinde bir ortamda tanıştığım bir arkadaşına denk geldim. Dedim beni eve bırakır mısın? Bir kadın arkadaşına, dedim beni eve tek bırakır mısın? Ben gidemiyorum dedim. O beni eve bıraktı. Ya ben o zaman dedim ki ya dedim, ne oluyor sana? Niye bu kadar ürkek, niye bu kadar şey bir hayat? Sonra işte bunlar ben de çok şey değiştirdi. Tek başıma orada yaşadım. Bir sonra ev arkadaşısı daha buldum, o geldi. Ondan sonra o gitti. Başka bir ev arkadaşısı geldi. Ben hep aynı evde kaldım. Okul, dersane zaten çok yorucuydu. Haftanın altı günü, üç gece. Saat dokuz buçuk, ona kadar. Sabah sekizde gidip dokuz buçuk, ona kadar biz dershanede, ders anlatıp çalışıyorduk. Yani o arada şey vardı mesela, benim hayatımda yaptığım tek etkinlik, o bir geçici bir dönemdi, tek etkinlik pazar günü böyle bizim böyle grup arkadaşlarımızla burada Pir Sultan denilen bir kafe bar gibi bir yer vardı, yaptığımız tek şey Pir Sultan'a gitmek, bütün haftanın yorgunluğunu orada atmak, işte halay çek, oyna, et işte sabaha karşı herkes evine gitsin. Pazartesi günü dinlen, salı günü tekrar işbaşı yap. Öyle bir süreç yaşadım.

Öyle bir dönemden geçtim. Sonra bu, bu süreç devam ettikten sonra eşimle tanıştım. Ev arkadaşım, sonradan gelen ev arkadaşımın iş arkadaşısı. O üniversitede, ikisi de üniversitede çalışıyorlardı. İşte o ara böyle ortak noktada buluşmuştuk ama hatırlamıyorum, işte görüşmüşüz. O işte, onunla paylaşmış durumu, işte görüşmek istemiş falan filan. Sonra bu da... neyse, şey vardı Diyarbakır'dan mayıs ayında eskiden çok güzel festivaller olurdu. Bahar festivalleri, konserler olurdu, yurt dışından insanlar gelirdi, söyleşiler olurdu, işte o zaman bir konsere arkadaşım, onun aracılığıyla, hani onun arabası var, gelsin bizi alsın dedi. Öyle geldi. Benim telefonla onu aramış, telefonumu kaydetmiş. Sonra bana ulaştı ve biz onunla bir arkadaş olarak başladık hayata, ama benim

hayatımdaki gerçekten en büyük şanslardan biri herhalde odur. Çok o, o şimdi ilk defa bir kadınla şey, yani ilk defa o öyle söylüyor, bir flörtü oluyor. Benim de hayatımda ilk defa bir insan, hayatıma giriyor. Yani ikimiz aslında birbirimize, birbirimizi bulduk gibi bir şey oldu. Şeydir, çok sağlam birisidir. Yani gerçekten çok, hayatta çok net bir duruşu vardır. Biz bazen şey deriz, bir şey olduğu zaman, hemen dur, Google'u arayalım (gülüyor). Google gibidir yani. Çok, bilgi düzeyi çok yüksek. Ben zeki insanlara hayranımdır. Yani benim için çok önemlidir. Ben, bir insan zeki ise benim için ekstradır. Onu hissediyorsa benim için ayrı bir yeri olur. O çok zeki bir insan. Önce zekasıyla zaten beni (gülüyor) kazandı, sonra ahlakıyla, duruşuyla. Öyle, onunla hayatıma başladım. Öyle bir şey oldu, yani öyle bir süreç oldu benim hayatım. Diyarbakır'da başladık hayata. Sonra işte evlilik ve çocuk süreci başladı bizim için.

Korkumun sebebi şeydi, ya bu şey, bir kadın olarak bir saldırıya uğramak. Bir de ben, şey gibi bir özelliğim var, bununla ilgili anılarım da vardır. Ben böyle Elazığ'da, böyle üst katta bir binada yaşıyoruz. İşte teras katında bir evde kalıyorduk. Böyle baktığım zaman altta bir tane şey vardı akıl hastası vardı, ama sokakta çok rahat dolaşan bir akıl hastası, çöp toplayan bir adamdı. Saçlar, sakallar birbirine girmiş, uzun boylu, siyah bir paltosu vardı, paltosunun içerisinde böyle plastik pet şişeler doldururdu. Benim için çok ürkütücü bir adamdı ve ben onu oradan, uzaktan bile bakamazdım (gülüyor), korkardım yani. Bir gün işte ben yine üniversite aynı zamanda dershaneye de gidiyorum, dershanede öğretmenlik yapıyorum orada. Gazi Caddesi vardır, tek Cadde zaten Elazığ, Gazi Caddesinde ilerliyorum, karşıdan o adam geliyor, akıl hastası. Ondan sonra beni gördü, ben karşı, yolumu değiştirdim ama anladı demek ki, arkamdan geldi, elinde bir pet şişe içerisinde su var, bilmiyorum artık, üzerime suyu döküyor, ben bağıriyorum, çığlık atıyorum, yardım edin diyorum. Ya Gazi Caddesi dolu, esnaf, bir Allah'ın kulu bana yardım etmiyor. Böyle bir şeyden geçtim. Dedim ya ne oluyor falan. Böyle ağla ağla, bir hafta travmasını yaşadım. O yüzden benim için oradan kalan bir şeydir korku, karanlıkta ve işte tek başına gitme, hani saldırıya uğrama korkusu bir kadın için, o var. Ondan dolayı tek başıma geçemedim yani. O arkadaşım hala sağ olsun, yani onunla bir arkadaşlığın da şeyi oldu, başlangıcı oldu, onun bana yardımı. Gelebildi, hayır bıraktı, arkadaşlar bırakıyordu, ilk zamanlar arkadaşlar bırakıyordu. Yani şey derdi (gülüyor) zaten mesela, Allah'ın İğdır'lısı diyordu, madem korkuyorsun, niye geldin? Yani bu cümleyle de çok karşılaştığım zamanlar... Ya benimki nasıl bir şeydi? Benimki bir deli cesareti. Ben hayatımda en önemli kararlarımı çok düşünmeden aldım. Buraya gelme kararım da Diyarbakır'a gelme kararım da yani telefon açtım aileme dedim ki ben İğdır'da yapamıyorum. Bakın zaten iş, çalışmıyorum. Bir de ekonomik olarak çok zor bir dönemden geçiyorduk, ailem kötü bir süreçteydi, benim çalışmam gerekiyordu. Yani çalışman lazım ve burada çalışmıyorum dedim,

Diyarbakır'a yerleştim ben. Öyle Diyarbakır'a yerleşince hani onlar da bir şey diyemediler. Yapacak bir şey yok hani, sonuçta çalışmak gerekiyor.

Kendimi aştım (gülüyor). Gerçekten kendimi, korkularımı, mesela ben hiç kendimi hiç tanıımıyormuşum. Hep böyle annemle, hani kız kardeş de yok, annemin de hiç kimsesi yok. Annem böyle kendi çocukluğunu benimle birlikte, o mesela kendi hayal ettiği, iki yaşında mesela annesi vefat etmiş, kendi hayal ettiği için de böyle bir annenin olması gereken bütün duygularını bana yüklemiş. Ben de hiç başka bir kişiye ihtiyaç duymamışım, hep annem olmuş hayatımda. Kız arkadaşım da annem, annem, ablam her şeyim yani. O yüzden başka bir şey de yok. Bir anda ben böyle aldım başımı, geldim. Onu, onu orada bıraktım. Onun aslında benim üzerimde ne kadar büyük bir şey olduğunu bırak..., hissettim o anda. Ben mesela üniversitedeyken sabah giderken, telefon yoktu, cep telefonu yoktu, Türk Telekom'a uğruyordum, vardır böyle her köşe başı telefonlar olurdu. Sabah giderken bir arardım, dönüşte bir arardım annemi, öyle odaya girerdim uyurdum. Böyledi. Öyle olunca buraya gelmek ve burada tek başına yaşamak çok ürkütücü. Aslında ben çok güçlü bir kadıymışım, ama hiç bunu keşfetmemişim (gülüyor). Bunu, gerçekten bunu çok çok sonra fark ettim. Yani mesela böyle her zaman annem diyordu, ben hastalandığım zaman sen çocuk mu doğuracaksın? Çocuk mu bakacaksın? Hep hani, beni el bebek, gül bebek, hep koruyup kollamışlar ya, ben hiç kendimi keşfetmemişim. Ben acaba bir şeye karşı, soruna karşı nasıl tepki gösterebilirim? Ben bunu hiç bilememişim yani. Halbuki ben güçlüymüşüm. Tek başıma buraya geldiğim zaman, buraya yerleştiğim zaman o kadar çok zorluklarla karşılaştım. İşte maaş alamadığım, ekonomik olarak sıkıntıya düşeceğim zamanlar ya da mesela sonuçta bakmam gereken bir aile, onlarla ilgilenme sürecim, kendi yaş..., hayatımda bir şeyleri yapmak isterken bunu yapmamak, beklesin demeler, hep ertelemeler, kendi hayatımla ilgili, bunları yaşamışım, hep bunlar geçmiş hayatımda. Sonra sonra, şimdi şimdi düşünüyorum, diyorum ki gerçekten çok zor bir süreç geçirmişim, çok birbirinden farklı şeylerde geçmiş benim hayatım. Hani kopuk geçmiş. Yani çok daha farklı olabilirdi hani, o doğduğun yer kaderin midir diye bir şey de coğrafya kaderdir, herhalde onun gibi bir şey yani, ben o yüzden buraya gelip yalnız yaşamak benim hayatımda bu anlamda çok şey kazandırdı. Ben hani sorunlarla baş edebiliyordum. Acıları kaldırabiliyordum. Hani arkadaşlarımla da sorun yaşadığımda ya da işte ne bileyim, sağlık sorunu da yaşadığımda tek başıma hastaneye gidip, tek başıma, ben mesela bir iğne yapılacaksa on kişi beni tutardı iğne yapardı, ama tek başıma olduğumda gidip paşa paşa uzanıp iğneyi yapın (gülüyor) demeye başladım yani. Bunlar, bunlar böyle çok şey oldu, çok farklı bir şeye getirdi beni, aşamaya getirdi yani. Öyle.

Çocuklar, iki tane çocuğum var. Ben, iki erkek çocuğum var. Biri dokuz yaşında, biri sekiz yaşında, şey dört buçuk yaşında. Öyle... Çocuklar hayatımda neyi değiştirdi? Kendimi çok geç keşfetmişim, birçok şey mesela, gezmek, dolaşmak ya da işte istediğim kitapları okumak ya da ne bileyim buna benzer birçok şey de geç keşfettiğim için kendimi çocuklar da hayatıma girdikten sonra bir sekteye uğradım. Şimdi o anlamda bir sekteye uğradım. Çocukları büyütme önceliğim oldu artık. Yani hayatımda artık ben diye... Gerçekten çocuk insanın hayatına girince şey anlamlar ortaya çıkıyor, artık sen diye bir şey kalmıyor. Yani o zamana kadar sadece sendin, sen ve senin isteklerindi. Zaten çok geç kendimi keşfetmişim, belki çok şey yapacaktım. Üç yıl sonra da olsa evlendim ama üç yıl çocuk yapmadım. Üç yıldan sonra çocuk oldu ama şimdi mesela, eşim de aynısını söylüyor, o hiç çocuk istemeyen, çocuk yapmayalım demişti. Ben çocuksuz ev mi olur (gülüyor) demiştim. Sonra benim baskımla da olsa iki çocuk dünyaya getirdik ama hayatımızda her şeye hâkim oldular (gülüyor). Şimdi her şeyimiz onların istekleri, onların planları, onların hayatları üzerine örülü şu an.

Ya kendimle ilgili, yani ben mutlaka, böyle yurt dışına gitmeyi çok istiyordum. Mesela çocuklar var diye biz bunu şimdi erteledik, gidemiyoruz. Yurt dışına gitmeyi çok isterdim. Böyle hani akademik olarak bir şeyler yapmak, çalışmak, ya mesela şu an bazen öyle bir hal geliyor ki, çok kitap okuyan bir insandım eskiden, şimdi bir kitabı alıyorum böyle elimde kalıyor günlerce. Okuyamıyorum, bazen okuduğumdan da bir şey anlayamıyorum. Çünkü bunun şeyini de yaşıyorum, acaba benim yetiştirme tarzımla mı alakalı? Yoksa herkes mi bunu yaşıyor? Onu bilmiyorum ama bir kitap bile okuyamaz hale geliyorum. Film izlemek benim hayatımdaki en önemli şeydi. Ya ben oturup günde üç film, ben hayatımdaki yani böyle bütün yoğunluğa rağmen izlerdim. Onları izleyemez hale geldim. Yani bu anlamda etkiledi beni. Mesela bir yere gidecek olsak bile şeyi artık düşünüyoruz, çocuklar için uygun bir yer mi? Mesela biz tiyatroya, sinemaya, eşimle sürekli giden biri olarak biz, birlikte bir sinemaya daha gitmedik. Çocuklardan sonra (gülüyor). Birlikte çocuklarla tiyatro, çocuk tiyatrosuna gidebildik (gülüyor). Bu anlamda böyle bizi engelledi. Biraz da bizim çocuklarımıza bakan kimsenin olmayışıyla da alakalı. Hani biz bakıcıya bırakıyorduk gündüz, o ara işteydik zaten, akşam çocuklar bizde. O anlamda etkiledi beni. Gececek, büyüyecekler, büyüyecekler, umarım güzel büyürler biz de yine bir şeyler yapabiliriz diye umut ediyorum yani, bakalım.

Köydeler onlar. Diyarbakır'ın bir köyünde yaşıyorlar ve çok gelip gidemiyorlar. Kayınvalidem yaşlı, vücudu ağır, çok gidip gelemiyor. İşte arada görümcem geliyor. Paris'ten gelen var. Bir, kısa bir tatile geldi. Ona bıraktım çocukları mesela, öyle. Genelde benimle (gülüyor). Çocuklarla bir ben, bir de milli eğitimde olunca şey yapıyor mesela, sabah programını ona göre ayarlıyor,

çocuklara bakıcı geliyordu kısa süreliğine, bırakıyorum ona. Ondan sonra koştur git, gel tekrar çocukları al falan öyle bir süreç, öyle bir zorluk, yaşıyoruz öyle.

Ya genel olarak toplumdaki en büyük zorluklar, yani mesela feodal bir bölgede yaşıyoruz. Yani Türkiye şu an genel olarak feodalizmin ağır bastığı bir hale geldi. Ama bizim bölgemiz daha da bu anlamda daha feodal. Yani senin, sen üniversiteli olabilirsin, sen kendini geliştirmiş, yetiştirmiş olabilirsin ama sen bir kadınsın. Bu seni her türlü etkiliyor. Şey olarak de etkiliyor mesela, sadece mesela köye gittiğinde, köy ortamında olmak ya da işte şehirdeki yaşantıda değil. İş alanında da bunu yaşıyorsun. Hani kadın olarak iş hayatında olmak bile seni etkiliyor. Ben mesela şeyi, şeyi yaratmaya çalışıyorum çocuklarla falan bunu konuşurken mesela şey olayına giriyorsun, çünkü çocuklar kadın kimliği ile yani seni tamam öğretmen olarak görüyor ama kadına bakış açısı çok feodal. Arkadaşına, kız arkadaşına yaklaşımından da buna anlayabiliyorsun ya da annesi ile ilgili durumundan da. Mesela küçük bir çocuk ama ablasına hüküm geçirmeye çalışabiliyor. Böyle bir anlayış var. Şimdi ben üç kardeş büyüdüm, biz bunu hiç yaşamadık. Yani ben erkek kardeşime her şeyimi anlatabilirim. Öyle bir şey yetiştir..., öyle bir şekilde yetiştim ama buraya geldiğimde, eşim de bu anlamda hiçbir zaman beni hani biz böyle, bir kadın ya da kadının rolü böyledir diye bir şey yaşamadık. Hayatımızda hiç bu olmadı, ama çevremizde bu var. Köye gittiğin zaman mesela en basitinden ben çok şaşırmıştım, onu paylaşmak istiyorum. İlk defa annemle beraber biz köye gittik ailesiyle tanışmaya, ama nişanlıyız, nişanlılıktan sonra. Eşimin büyük amcası geldi, büyük amcası da böyle çok şey feodal bir adamdır, böyle kasketi falan, şalvarı böyle geldi. Böyle uzun bir salonları var herkes oturmuş, böyle kalabalığız, oturmuşuz annemle ben yan yana. O da geldi benim yanıma oturdu. İşte kızım nasılsın, iyi misin falan filan. Ondan sonra geldi, yakama bir tane altın taktı. Sonra dedi ki kızım, bundan sonra dedi, sen dedi buraya geleceksin, sen bizim kızımızsın, ama böyle olmayacak. Etek giyeceksin, başını bağlayacaksın, kolu da uzun olacak. Böyle geleceksin dedi bana. Ben böyle bir durdum, böyle kaldım. Sonra içimden sonra şunu geçirdim. Tamam amca. Hani tamam saygıda kusur etmeyeceğiz ama buna şu an bir cevap vermezsen bundan sonra çok farklı olacak. Dedim ki teşekkür ederim. Siz de benim ailemsiniz dedim. Benim hayatım bir parçası oldunuz dedim, ama dedim siz beni nasıl gördüyseniz bundan sonra da öyle göreceksiniz. Ben başka türlü değilim dedim. Farklı da gelemem dedim buraya. Haberiniz olsun. Oturdu, oturdu, oturdu öfledi, püfledi falan filan. Ondan sonra gitti. Ondan sonra, o bizim hayatımızda bir şeydi. Evlendiğim zaman, benim gelinliğim straplez bir gelinlikti. Düğünde sürekli üstüme bir şey atıyorlar. Eşimin kız kardeşleri geliyor üzerime hep bir örtü örtüyorlar. Ben açıyorum onu, oynuyorum, geliyorum tekrar örtüyorlar (gülüyor). Şimdi, sonra en son eşim gitmiş demiş siz ne yapmaya çalışıyorsunuz? Öyle bir şey yani. O anlamda bir şey yaşadım ben, zorluk yaşadım. Tamam, ben hani mesela ben Iğdır'dayken o süreçte mesela zaten

çok dikkat ediyordum, çünkü inanç boyutum öyle gerekti. Daha çok açık falan giymiyordum, ama sonradan yaşam tarzım değişince ben kıyafetime de yansıdı ve ben bunu çok rahat Iğdır'da giyindim. Buraya geldiğimde onların bu yaklaşımı, bu sefer bir de kendimi onlara kabul ettirmek zorunda kaldım. Zaten bunu Iğdır'da çok zor yaşadım. Anlat ailene, et yani, ben artık böyle düşünüyorum, buna inanmıyorum, söyleyim, beni böyle kabul etmeniz lazım, onlara kendimi kabul ettirmiştim, bunu yaşadım. Bir de geldim bu sefer burada da onların ailesine: ben böyleyim, beni böyle kabul edin demeye başladım. Bunun zorluğunu yaşadım. O anlamda bu şehirde sıkıntı, hani bu anlamda yaşadım. Ya da ne bileyim? Dışarı gittiğin zaman, mesela kısa bir etek giydiğin zaman, insanlar eskiden öyle değildi, ama son birkaç yılda çok ciddi anlamda böyle rahatsızlıklar yaşıyorsun, sana bakıyorlar böyle, kıyafetine bakıyorlar. Giymişsen sıfır kol ya da askılı üstüne bakıyorlar. Eskiden sadece bakışla geçerken şimdi artık böyle hani cesur bir şekilde buna cümlelerle müdahale edebilecek cesareti bulmaya başladı insanlar. Bu oluşmaya başladı. Bence eminim bu genel olarak Türkiye'deki sorundur da biz Diyarbakır'da bunu yaşamaya başladık. Bununla ilgili çok küçük bir şey vardır, benim öğretmen bir arkadaşım yaşadı. Anasınıfı öğretmeni, bir köyde anasınıfı öğretmeni olarak başvuruyor, diyor ben ilk defa gitmişim diyor, böyle çocuklarla da görüşeceğim ya, minili minili giymişim diyor, böyle, çıtı pıtı giymişim diyor, çocuklarla sohbet ediyorum falan o ilk defa bir yere geldik, bunlar beş ve altı yaş, beş, altı ve onun altında olanlar değil mi? Dört, beş, altı değil mi? Öyleydi. Diyor ki şey, çocuk bana tuhaf tuhaf baktı. Demiş ne oldu tatlım falan? Demiş ki önce git üstüne uzun bir şey giy, sonra gel. Küçücük çocuk (gülüyor). Bu giderek ciddi anlamda çocuklara kadar inen bir muhafazakâr anlayış ortaya çıkıyor. Öyle bir süreci yaşıyoruz şu an. Ben bu anlamda gerçekten çok rahatsızım. Ya çünkü oruç tutmadığım zaman Diyarbakır bu konuda en rahat yerd. Oruç tutmadığım zaman gidip dışarıda yemek yiyebilirdin, ama burada yapamıyorsun şu an. Şu an gittiğinde ya lokantalar kapalı oluyor ya da insanların bakışları seni rahatsız ediyor şu an. Bence özellikle son, son beş yıl daha ağır bastı. Yani şimdi ben 15 yıldır Diyarbakır'dayım. İlk geldiğim yıllar yani şu 2010 yılına kadar diyeyim bu kadar hissetmiyordum. 2010'dan sonra hissetmeye başladım, özellikle şu son yıllar daha baskın bir şekilde bunu hissedebiliyorsun. Bu, bu buna dayalı sıkıntı var ya da onun dışında biraz da siyasal ve sıkıntılar var. Şöyle, bulunduğum korumda belirli bir mesela sendikaya dahil değilsen engelleniyorsun mesela, ilerleyemiyorsun, müdür yardımcılığı falan filan bununla ilgili sıkıntılar oluşuyor. Yani hem muhafazakârlık hem de hâkim siyasal görüşün baskısı yaşanıyor. Şu an Diyarbakır'da hâkim bir şekilde bu, bu ortaya çıkmaya başladı. Ya mesela şöyle, ben de eşim de biz içki içmeyi seven insanlarız. Gidip içki aldığım zaman bile böyle şey olmaya başlıyor, hani böyle bakarken bakışları. Biz kendi içkimizi evimizde yapmaya başladık. Ha bunun içinde ekonomik boyut da var (gülüyor). İşin hani ekonomisi daha baskın ama gündelik hayatı da ister istemez etkiliyor, şey yapıyor yani.

Sen, öğretmen ortamı dahil başka bir toplulukta konuşurken artık insanlar eskiden ya iki tarafta ya aslında iki şekilde de kötü. Eskiden insanlar çok aşırı dindar olduklarını saklarlardı. O da kötüydü, yaşayabilirdi aslında. Şimdi de şey olmaya başladı, böyle dindarlar daha daha böyle, sürekli söylemeye başlıyorlar, özellikle vurgulamaya çalışıyorlar ki, çok ekstra bir meziyetmiş gibi. Karşıt görüş de biraz kendini saklamaya başlıyor. Yani o anlamda bir kendini rahat ifade edememe bu gündelik hayata da yansıyor, her şeye de yansıyor. Çocuğun eğitime tarzına kadar yansıyor. Biz mesela hiçbir şekilde, ilkokul ikiye başladı oğlum, biz çocuğa hiçbir şekilde dini eğitim, dinle ilgili bir şey vermek istemedik, ama şimdi mesela sorular sormaya başlıyor ve çevresinden öğrendiği şekilde sormaya çalışıyor. Biz böyle artık ben şey, şaşırıyorum, eşime yönlendiriyorum, diyorum işin bilimsel kısmıyla ve mantığı ile anlat, biz hani bu bocalamadan çıkaralım çocuğu, hani şey olmasın. Hani sarsılmasın buna da. Bu beni etkiliyor ya, en küçük çocuk bile, sanki hep böyle din üzerinden gidiyorum ama sanki en büyük derdim oymuş gibi (gülüyor). Şu an öyle. Öyle ama, gerçekten de öyle bir şey oldu. Yani mesela çocuğu bir şey bir tarzda yetiştirmeye çalışıyorsun, ediyorsun ama sonra o ilkokula başlıyor ve artık senden çıkmış oluyor. Ona bile artık bir müdahale oluyor ve bocalıyor bu sefer çocuk. Ailem öyle dememişti, ama böyle bir şey var, bu konuşuluyor. Ya bu bile etkiliyor artık.

Yani bizim koşullarımızda bizden kaynaklı azalma oldu, ama genel olarak da sanat anlamında çok ciddi şeyler yapılamıyor şu an. Sadece Diyarbakır için değerlendiriyorum. Şimdi ben şöyle anlatayım. Hiçbir zaman, tamam bir Kürdüm, ama böyle şey yoktu ben de hani faşizan bir anlayış, hani onu vurgulama, Kürt'lüğünü vurgulama, hani ona dair şey yoktu bende, ama hani insan sever ya ister ya senin konuştuğun dil de bir yerde konuşulursa bir mutlu olursun yani, o senin bir hoşuna gider yani, ona dayalı bir şey vardı mesela. Iğdır'dan ilk geldiğimde, şimdi Iğdır'da bir Kürt bir de Azeri şey var hâkim olan iki tane etnik yapı var. Onun dışında birçok etnik yapı var ama hakim olan iki etnik yapı var. Biz mesela hiç şey görmemiştik, yani herkes kendi içinde, aile içeride Kürtçe konuşurdu ama dışarıda konuşmazdı. Ben mesela Azeri mahallesinde büyüdüm ben hiç Kürtçe öğrenemedim. Sonradan Kürtçe öğrendim. Diyarbakır'a ilk geldiğimde sokakta yürürken müzik olarak Kürtçe müzik çalıyor olması beni o kadar duygulandırmıştı, ben sokakta ağlamıştım. Böyle oturdum da böyle dinledim, o kadar hoşuma gitti ki. Bu ayrı bir şeydi o zaman geldiğimde mesela Avrupa sineması vardı Diyarbakır'da. Burada Galeria diye bir tane şey vardı, alışveriş merkezi vardı. Bu başka sinema adı altında o kadar güzel filmler yayınlardaki, biz hep o filmlere giderdik. O filmleri izlerdik, sonrasında onun altında işte şey vardı, fotoğraf atölyeleri vardı, resim atölyeleri vardı. Her bahar konserler yaşanırdı, işte ya o dönem gerçekten belediye kültürel çalışmalar çok fazla ağırlık veriyordu. Dille ilgili de çalışmalar vardı. Şimdi mesela bunların

hiçbiri kalmadı. Yani şu hakikatten, sinema olarak vizyondaki filmler, varsa onlar, tiyatro olarak, ufak tefek kendi bütçesi ile çalışan, mesela ben burada bir arkadaşım ile tanıştım, benim liseden sınıf arkadaşım, tamamen tesadüf, hatta kız arkadaşım, öyle görüştüğümüz. Belediyeden ihraç olan arkadaşlardan biri, gittik onunla görüştük. Şimdi tiyatro yapıyor burada, hani kendi bütçeleriyle ama, kendi çabalarıyla zar zor. Bir tiyatrosu vardı, çağırıldı bir gittik işte, bir gösterimi o kadar güzeldi ki, o kadar etkilendim ki ama yani onların kendi kısıtlı kanaat çabalarıyla bunu yapıyor olması insan çok üzüyor. Hani bu anlamda ciddi şey oluyor gerilemiş, sekteye uğramış durumdayız gerçekten. Yazık yani. Öyle bir şey var ya kültür anlamında, eski Diyarbakır değil. Hani bilmiyorum bu ne zamana kadar böyle devam eder, insanlar şu an sadece ekonomik kaygılar peşinde. Hani hayatı ne kadar idame ettirebilirim, çocuklarıma ne kadar ekmek getirebilirim kaygısı yaşıyor. Artık sinema, tiyatro, ya bu yüzyılda bizim için bir lüks olmaya başladı. Yapmak istesek de ortamını bulamıyorsun ne yazık ki. Gerçekten öyle bir hal aldı şu an. Ya mesela şimdi çocukları bırakacak olsam, gidecek olsam, gideceğim bir sinema yok (gülüyor). Gerçekten hani, öyle düşünüyorum. Ya da tiyatroya gitmek istesem, şu son dönem biraz devlet tiyatrosu bir şeyler yapmaya çalışıyor. Son dönem şu anda hatta tiyatro şeyleri vardı, işte gösterimleri falan filan başladı işte, ama alternatif anlamda çok şey yok. Hani alternatifi çok yok. Şu bir özellikle şu sonla, takip ediyorum bazen işte şeyler falan oluyor. İşte devlet tiyatrosunun, ilçe, şehir dışından gelen şeyleri falan oluyor, tiyatroları, bir tek onlar var şu an.

Sosyal medyayla çok yok. Yani teknolojik. Teknoloji ile çok o anlamda aram yok. (Benim borunun tıpasıyla akıttığı oluyor, yoksa şey değilim, üşümüyorum, sıcak.) Şöyle, bu o kadar böyle hani uzun bir süreç ki. Mesela eskiden şöyle oluyordu, kendimi anlattığım zaman ya da böyle hani insan bir şey hep şey vardır, beynine hep bir şeyi anlatırsın ve beyin onu benimser ve başka bir şeye kapalıdır ya, benim için de öyleydi. Hayattaki en büyük dönüşüm zaten dini anlamdaki düşünce sistemimde dönüşümdü. Sonrası onunla beraber geldi. Çünkü hayatımdaki her şey onun kuralları çerçevesindeydi. Hani bununla alakalı bir şey vardı ve yapacağım her şey ona bağlı. Mesela en basitinden, ben mesela bir erkekle yan yana duramazdım, durmazdım, tokalaşmazdım. "Cık" derdim, olmaz yani. Şimdi o dönem, çocukluktan geldiği sürece bana onu vermişler yani, o, o şekilde verilmiş bana. Bu böyle günah, bu şekilde yapacaksın. Hatta babam bana şey derdi, babam çok aşırı, babam böyle dini kendine göre yorumlayan bir adam. Annem çok aşırı. Babam mesela şöyle dini kendine yorumlar, diyor, hani biz Şafi'yiz ya, ben bugün abdest aldım, bugün Hanefi olacağım diyor. Anneme dokununca abdesti bozulmasın. Öyle bir adam. Yani ona göre din öyle çok şey değil ve bir kendine göre yorumlayıp götürebilirdi. Yani o kendini hani vicdanen rahatlatıyordu o. Ben diyordum öyle olur mu? Ben bir namaza başladığımda yarım saat namazsa bir saat benim dua faslımdı. Bir de şu vardı, ekonomik sıkıntılar, yokluklar seni bir şeyi tutmaya

itiyor. Sen o arada dinle ayakta durabiliyorsun çünkü senin bir teselli aracın. Gerçekten hani sizin de anlanınız belki ama din çok önemli bir psikolojik anlamda tutunulan. Tutunuyor ya bir şeye, oradan güç alıyorsun. Yaşadığım her türlü zorlukta o senin sığınağın oluyor. Belki de o yüzden aslında onunla da alakalı olabilir, bir belki de o yüzden ben uzun süre bunu sorgulamadım. Çünkü zaten bir şey yaşıyorsun ya, hani bir sıkıntı yaşıyorsun ya, o sana destek oluyor, o yüzden sorgulamıyorsun belki.

Belki o yüzdendi, bilmiyorum yani. Olabilir o, öyle bir şeyim vardı. Sonra mesela eşimle konuştum. Mesela diyordu ki sen böyle düşünüyorsun ama diyor peki bu yönü olamaz mı? Evet diyorum, mantıklı, mesela işin evrimsel boyutundan tut, o süreç, insanlığın gelişimi, bu anlamdaki bilginin eksikliği ile beraber artık bir şeyleri öğrenmeye başlayınca çok çok şey değişiyor. Geçen yıllarına hayıflanıyorsun artık. Gerçekten hayıflanıyorsun yani. Gerçekten hani bazen bazı şeyleri değiştiremiyorsun ya. Kendime o kadar yazık etmişim ki. Ben şu an o arkadaşlarımın tamamını hayatımdan çıkardım. Hatta bir arkadaşım vardı, çok acımasızca dedim, bana diyor ki sen nasıl hepsini... Dedim benim hayatıma gerçekten hiçbir şey katmadılar. Benim yanlışlarımdı onlar. Hiçbir şey katmadılar. Tamam, insan olarak iyi olabilirler ama hayatın en güzel zamanları ya. Gerçekten hayatımın en güzel zamanları, çok daha iyi okuyabilir, çok daha iyi düşünebilirdim, çok güzel sohbetler geçirebilirdik, biz oturup çok güzel dünyadaki gelişimler, değişimler, bir her şey bilimsel, siyasal, düşünsel her şeyi konuşup, sohbet edebileceğimiz ortamlar yaşayabilirdik. Üniversite bu yüzden var. Ama bunlar yoktu hayatımızda. Hiç mi ben, mesela hiç mi bunu eksik olarak o dönem nasıl görmedim? Nasıl hani sadece böyle günü geçiren, o kadar yavan bir hayatı dört yıl nasıl geçirdim yani. Bu yıllarımı nasıl heba ettim? Ben, şu anki ben olsaydım çok harika bir üniversite hayatı geçirirdim. Gerçekten çok harika bir ben de olurdu şimdisi için. Hani insan yaşadıklarının toplamıdır ya. Ben o kadar süreç sonrasında şu an kendimi bu aşamaya getirdiysem o dönem çok daha farklı bir yere götürebilir. Belki çok daha farklı şeyler yapabiliirdim yani. Bu anlamda kesinlikle hep bir şey olarak görüyorum, eksik olarak görüyorum. Mesela kitap okumaya şey, çok geç başladım. O dönem okuduğum kitaplar da öyle normal şey kitaplardı, ama böyle edebiyatla tanıştıktan sonra, okuduktan sonra artık zaman öyle yetmiyor ki. Diyorsun ki ya ben bunları, bunları nasıl kaçırdım? Ne kadar okuyabilirim? Ne kadar farklı şeyler varmış, ne kadar farklı kültürler varmış, ne kadar farklı insan yaşantıları varmış, ne kadar farklı düşünce sistemleri varmış, insanlar neler neler düşünüyormuş, ama o dönem mesela bunların hiçbiri yoktu. O yüzden bitirdim. O insanları tamamen hayatımdan çıkardım (gülüyor).

Eşim çok farklı, ailesi çok çok farklı ve bu da kendi içinde hep şey yapmış, hani oradan, onların baskısından, onların vermiş olduğu kültür yapısından, kendini sıyırarak yetişmiş. Eşimle

tanıştığında tamam, hani ortak, acılarımız da ortak, ortak sıkıntılarımız var ama o kendi çok çabuk buradan kurtarmış, çok özgürleştirebilmişti. Ben onunla tanıştığında eşim çok farklı, ailesi çok farklı, yani şöyle çok farklılar. Bizdeki, biz çekirdek aile olarak çok şey yaptık, yani büyüdük. Benim annem, babam, kardeşlerim. Hani akrabalar var ama öyle çok sıkı fıkı, çok böyle şey yok, ama onlar da bir köyün yarısı onların akrabası. Yani bir geliyorlar böyle, amcalar, kuzenler, ben halen, 13 yıllık evliyim, halen tanımıyorum yani. Geliyorlar bu hangisiydi, şu hangisiydi oluyorum. Çok kalabalıklar, böyle iç içe de yaşıyorlar. Öyle o dönemde, tabii ben ilk evlerine giren yabancı insanım, ilk çalışan işte gelinim. Ondan sonra yaşam, giyim tarzım da farklı onlardan. Şeyi, hani düşünceleri çok farklı değil konuşuyoruz, sohbet ediyoruz. Biraz hani o anlatıyor bana, kayınpederim köy işlerini anlatıyor bana mesela, işte tarlaya şu kadar ektik, böyle oldu, şöyle oldu. Ondan sonra, hani genel olarak her ailede vardır, politika hep konuşulur, konuştuğumuz zaman politikalar da hani bizim bildiğimiz, hep onlar da aynı acılar, aynı paylaşımlar, aynı öyle konuşuluyor ama onun dışında böyle ben durup bekliyorum, böyle bana gençliğinden, şeylerinden anlatıyor. Çünkü eşim gittiği zaman ne yapıyor biliyor musunuz? Gidiyor, merhaba diyor, nasılsınız, iyi misiniz diyor. Ya elinde kitabı vardır ya da şey, bilgisayarı, geçer, uzanır, çalışmalarını yapar. Onlar öyle orada duruyorlar. Ben de diyorum ki böyle olmaz ki hayatım diyorum. Konuşmamız lazım, sohbet etmemiz lazım. Bu sefer kayın pederim anlatmak istediklerini bana anlatıyor ve ben hiçbirini tanımıyorum, hiç ekonomik şeylerini bilmiyorum, o tarla nasıl yapılır? Ya o tarlanın orasında, burasında ne zaman ne ekilir falan. İşte buğdayı ne zaman hasat edecekler, mısır ne zaman ekecekler? Bana onların hepsini anlatır uzun uzun. Öyle. Hatta o anlamda güzel sohbetleri var. Şey, biraz ben, biraz kendimi onlara şey yaptım. Yani açıkçası çok da fazla üzülmesinler ya da böyle çok da sonuçta bir şekilde yetişmişler. Giderken daha dikkat ediyorum hani kıyafetlerime. Mesela pantolonla giderim. Asla etek giymedim. Çünkü ben giymeyi çok sevmiyorum ama üzerine biraz daha uzun sıfır kol giyerim ama askılıyla gitmem oraya. Hani bir şey demiyorlar ama içten içe baktığımda üzüldüklerini görüyorum. Hani akrabaları geliyor, işte şeyleri geliyor falan, bakıyorum böyle üzüldüyor gibi görüyorum. Ben de hani üzülmesinler diye şey yapıyorum, yani diyorum ki bu fark etmez zaten, bu büyük problem değil, askılı olsun ya da işte bu tişört olsun ne olacak deyip giyiyorum. Bu anlamda farklı ya onun dışında şey yok yani. Çok iletişimimiz yok ki (gülüyor). Çok yani, az gidiyoruz. Çocuklardan dolayı şimdi hafta sonları, iki hafta sonları bir götürmeye çalışıyorum. Hani çocuklar köyü bilsinler istiyorum. 40 dakika, çok uzak değil ama hani bir iş yoğunluğu, ben hep hafta sonu çalışan biriydim, o yüzden gidemiyorduk eskiden, şimdi hafta sonları çalışmıyorum, çocukları alıp götürüyorum hani diyorum dede bilsinler, doğayla iç içe olsunlar, oradaki hayvanlarla tanışınlar. Böyle gidiyorlar mesela kuzenler tanışsın diyorum işte böyle. Hani sırf bu şey ilişkisi gelişsin, akrabalık ilişkisi gelişsin istiyorum, çok bağımsız olmasınlar. O yüzden götürüyorum. Öyle ve sanki bu arada benim

de ilişkilerim gelişti. Çocuklardan kaynaklı benim de onlarla ilişkilerim daha iyi. Öyle bir ortak noktada buluştuk artık. Onlar beni kabul etti, ben onları anladım, götürüyoruz şimdi, problem yok öyle.

Yani kadın olarak sadece şey anlamında, ya hani en büyük zorluk sadece şey şu anlamda, sen kadın olarak kendini ifade edebiliyorsun, hani şu anlamda, anlatıyorsun mesela, ben şöyleyim, böyleyim diyorsun, ifade ediyorsun ama inan yine dine geliyor ya (gülüyor). Bak oradan tutmamaya çalışıyorum ama öyle oluyor. Yani çünkü insanların kadına bakış açısı dinle alakalı. Yani şöyle bir şey ortaya çıkıyor, sen namahremsin. Yani ya da senin mesela konuşman mesela şey de Dağkapı'da yürüdüğün zaman artık çok fazla böyle muhafazakâr giyinen şeyler var, erkekler var. Senin yanından geçerken böyle yapıyorlar, seni çok rahatsız ediyor. Elini kendine doğru çekiyor böyle. Sanki sen böyle taciz edensin gibi hissediyorsun. Gerçekten bu anlamda bir hani rahatsızlık veren benim. Çok fazla hani iç içe olarak somut anlamında bir şeyim yok, yaşamadım. Çünkü bu benimle alakalı çünkü hani çok içerlerinde olmadım, belki onunla alakalı. Daha böyle dışarıda yani hani paylaşım noktası çok olmadığı için diye düşünüyorum. Ama yani şey anlamı da var, mesela sen bir kıyafeti giydiğinde ona dikkat ediyorsun, diyorsun ki ha şunda şu taraf, şuram açılmasın diyorsun farkında olmadan. Halbuki mesela ben okulda diyorum ki ne kadar, hani çocuklara şey gösteriyorum yani mesela okulda en rahat giyinen kadın benim. Niye? Diyorum ki yani böyle bir durumda, böyle bir kadın da var. Ya çocuklarla konuştuğumda farklı farklı yönlerden bahsedebiliyorum, konuş, konuşun diyebiliyorum. Mesela işte hani kız çocuğunu dışlayan, hani mesela çok fazla vardır ya, erkek dünyaya getirmiştir kadın, o iyidir, kız çocuğu dünyaya getirmişse o iyi değildir ya. Mesela onu böyle oturup, hani çocuklar bu yönüyle de böyledir, işin aslında biyolojik kısmı böyledir deme ihtiyacı duyup, bu şekilde de anlatmışlığım olmuştur, ama sadece benim o, onların duruşunu gözlemlemek üzerine yaptığım bir rahatsızlık. Kendim bir sorun yaşamadım bunu, hiç ortam olmadı. Bu benim belki şeyimle alakalı, bulunduğum yerlerle alakalı ya da gittiğim yerlerle alakalı. Çok da fazla öyle bir sorun teşkil edecek bir ortamda hiç bulunmamakla alakalı. Diyarbakır'ın en iyi dershanelerinden birinde çok rahat bir ortamda hani, çok zor çalışırdım ama şey bir ortamdı yani, çok böyle baskıcı bir ortam değildi, rahat bir ortamdı. Sonra şöyle küçük minik bir köy okulunda öğretmenlik yapıyorum ve köydekiler de o anlamda bir rahatsızlık yaratmıyorlar. Yani öyle bir şey yaşamadım. Ona dayalı bir problem yaşamadım ben.

Ya kapitalizm, yani sen iliğine kadar sömürülüyorsun. Ee yani ben o zamanlar çalıştığımda, şimdiki arkadaşlarım da öyle, ben mesela milli eğitimde maksimum 30 saat derse giriyorsun. Ve senin gireceğin ders saati maksimum 30 saattir. Ben 60 saat derse giriyorum dershanede. İki katı ve çok yoğunlu çalışma şeyi, ama zevk anlamında bakarsak o zaman daha büyük zevk alıyordum.

Daha güzeldi yani o zaman dershanecilik. Çocuklara bir şey verebiliyorduk, çocuklar alıyordu. Çocukların şey çok farklıydı, yani her geçen nesil daha kötü oluyor ya, algı düzeyleri çocukların çok iyiydi. Giderek, yani gerçekten şu an çocuklar sorgulamayan, ezber kültürü gelişen bir nesil. Ders saatlerimiz ortada. Şu an mesela bakıyorsun verilen şeylere, hani her dersin kredisi vardır ya, pozitif bilimler olabildiğince aza indirgenmiş durumda. Yani bu, bu süreç bir şekilde devam ettiği için de giderek nesil daha az sorgulayan, o ezber kültürüyle giden biri haline geliyor ve şu an üniversitelerde bile oradaki hocalar o kadar sıkıntı yaşıyor, biz hayda hayda. Ben Iğdır'da öğretmenlik yaptığımda öğrencilerle o kadar güzel geri dönütler alabiliyordum ki, ders anlatıyorduk, sohbet ediyorduk, konuşuyorduk, böyle onlar kendilerini anlatıyorlardı, geri dönütü hemen alıyordum, çok zekiler, çok pratiklerdi. Şimdiki öyle değil. Şimdi böyle, hani ite kaka, kendin bir şeyler, zorlaya zorlaya götürüyorsun. Yani giderek, bence bizim şu an en büyük problemimiz o olacak. Yani benim bir öğretmen olarak yaşadığım en büyük sorun o. Çocuklara bir şeyler vermeye çalışıyoruz ama onların algı düzeyi o kadar düşük ki kendi alabildiği birkaç bilgi parçasıyla götürüyorlar şu an. Yani o anlamda problem eğitim sistemiyle.

Köydeydik, biz bu tarafta olduğumuz için, gittik, yani şehir merkezindekiler ders yapamadılar. Okulların tamamı kapanmıştı, Sur'daki bütün okullar kapalıydı, ama biz gidiyorduk, ama ders yapıyorduk ama yapmaya çalışıyorduk sadece. Çünkü insanlar, hepimiz moral o kadar kötüydü ki. Biz mesela çocuklara dersi anlattığımız zaman çocuklar sürekli böyle bir, zaten hep sesler geliyor. Evde bile sürekli silah sesleri, çok yakından da duyabiliyoruz biz burada. O, ona dayanık bir korku. Hiç, çünkü öyle bir şey geçirmemişiz, yani çocukluğum, benim çocukluğumda hiç böyle bir şey ben yaşamadım, görmedim. Öyle olunca o korkular, o sesler. Okulda çocuklar her birinde zaten ailelerinden biri Sur'da yani, bir tarafta bir yerlerde birileri yaşıyor. Ben o zaman bu okula yeni atanmıştım, yeni geçmişim öbür okuldan, Sur'daki bir okulda çalışıyordum öncesinde, sonradan bu köy okuluna geçtim. Ders falan, dersten çok aslında böyle çocukları sakinleştirmeye dayalı, biraz onları rahatlatmaya dayalı bir süreç geçirdik. Ya ben şahsen öyle geçirdim. Çünkü çocuklar kesinlikle böyle bilgi alabilecek durumda değillerdi. Hepimiz öyleydik gerçi. Çoğu arkadaş mesela gelmeye çalışıyor, yollar kapalı, aracı olmayan gelemiyordu. Otobüsler çalışmıyordu. O süreç hakikaten çok kötüydü.

Mesela şeyi bende biriktirme kültürü oluşturdu Sur olayları biliyor musunuz? Her an bir şey olacak korkusu, markete gidip buğday alma, pirinç, işte ekmek alıyorum, pirinç alıyorum, böyle bir şeyler dolduruyorum eve. Makarna alıyorum, bozulmayacak konserveler alıyorum. Bir şey olacak da hani biz dışarı çıkamayacağız, çocuklar aç kalacak, biz aç kalacağız işte hep böyle. Yani böyle hep bir tetikte biz şey. Şimdi mesela bazen, geçen diyorum şeye dönüştüm ben, hani böyle istifçiler

olur, oradan kalan bir şey, ben hiç o zamana kadar özellikle böyle bir şeyi stoklayayım anlayışı da hiç yoktu bende. Hani böyle bir şeyi bir yere şey yerleştireyim, stoklayayım, bırakayım hiç düşünmezdim. Hani zaten market var, gidip alıyorsun. Şimdi her şeyi. Geçen kilere girmişim, bu kadar bu kadar doldurmuşum, herhalde aynı şeyden kalan (gülüyor), bir olay olur da bir şey olur da hani yemeğimiz olsun, ekmeğimiz olsun. Tonlarca böyle, torbalarca ekmek bırakıyorum. Büyük, koca bir derin dondurucu almışım, ekmek dolduruyorum oraya. Sonradan düşünüyorum. O olaylardan kalan bir şey. Bu bizim yaşadığımız ama yani.

"****" diye bir arkadaşım var, keşke konuşabilseydiniz onunla da. O dönemlerde olayı, o orada yaşıyordu. O kadar acı hikayeler anlatıyor ki insan gerçekten çok üzülüyor. O dönemde, yani mesela komşusunun yanında işte hani ölmesini, onun orada o kadar beklemesini yaşadığı, evlerinin yıkılmasını, babasının doğduğu ev harabeye dönüşmüş. Bütün anıları, her şeyi yakılmış, hiçbir şeyi alıp kurtaramamışlar. Evi bile kaydetmişler. Evi çünkü şey, bu ev size ait değildir diye böyle başka bir tapuyla çıkmış insanlar, bu ev size ait değil. Babası o evde doğmuş. Evlerini bile kaybettiler. Ama o dönemde, yani böyle dört, beş aile bir yerde diyor, bir odada diyor, öyle diyor yaşadık diyor. Hani biz uzaktaydık. Uzakta gördüğümüz kadarıyla ama olayın içerisinde olanlar çok acı, acı travmalar yaşadı yani gerçekten. Evet, ne yazık ki. Sur'a gittiğinde bile görüyorsun. Ya mesela bir tarafın kapalı olması, Sur'da ilerliyorsun bir yer, gidememek. O bile çok tuhaf bir durum değil mi? Hani ne var orada, niye gitmeyeceksin ki? Orası sonuçta bu şehrin bir parçası orası yani. Acı olaylar yaşandı. Evlerinden, yurtlarından olmaları, yanında en yakınlarını kaybetmeleri, cenazelerine sahip çıkamamaları.

Yok, yok ben biraz zoru seven biriyim. İkisini de normal doğurdum. İlk doğumum çok zordu yani. Hem ben hem bebek ölümden döndük gibi bir şey oldu, çok zordu. Yanlış müdahale. Doğum, halen sancı olmamasına rağmen doktor doğurman lazım dedi. Zamanın gelmiş ama bebek, sancı yok, bende problem yok, her şey yolunda, suni sancı verdiler, beni zorla doğurtmaya çalıştılar ama olmuyor. Saatlerce süren bir işkence. O süreç içerisinde en son bebek işte, bebek gelmiyor vakumla çektiler bebeği. Yani öyle işte kaç doktor geliyor, kurtaramıyor. Hani böyle hem ben de çok yoğun kanamalar başladı. Çünkü çok fazla zorlandığım için yırtıklarım oluştu. Öyle, bebeğin işte en son işte tam kanalda kalmış havasız kalacak falan vakumla çekerek çok büyük değildi yani 3,800'dü ama ben 3,600'lük ikinci çocuğumu doğurdum, iki doğum arasındaki farkı görünce doğum aslında çok güzel bir şeymiş, ama ben zulüm yaşamışım, işkence yaşamışım (gülüyor), onu anladım yani ilk doğumumda. Aslında özel hastane ama tabii o zaman bir sağlıkçı arkadaşım var bana diyor ki keşke biz o zaman seninle tanışıyor olsaydık, orada asla doğurtmazdım diyordu seni. Şey, devlet hastanesi değil, özel hastane ama doktorumun herhalde yanlış yönlendirmesi diyorum her zaman.

Çünkü ikinci doğumda hani bebeklerin bir zamanı vardır, doğuma hazır olma zamanı. Mesela benim ikinci çocuk 42. haftada doğdu ama burada ben 40. haftama girdim, doğurman gerekiyor. Tamam evet 40. hafta kritik aralar gelebilir ama doğurman gerekiyor değil hani. Çocuk gelecekte hani hazırlığı vardır, bekletilir. Ya da müşahedeye alırsın, bekletirsin. İşte onlar suni sancı verdi, müdahale ettiler olmadı, basıyorlardı (gülüyor) olmadı. İlk doğumum çok şey geçti, sancılı geçti. En son bebeği kurtardılar. Ben, ben altı ay falan yürüyemedim, o kadar çok kötüydü. Üzerine oturamıyorum mesela, zar zor birileri beni götürüp getiriyordu. Çünkü çok fazla, yani mesela ebe bana diyordu ki ben en son 40 dikiş saydım diyordu. O öyle bir şey yaşadım. Hani aslında işin normalini yapacağım derken, bebeğim normalde doğsun, her şey normal olsun derken öyle bir süreç yaşadım. Sonrasında işte bir altı aydan sonra toparlamaya başladım. Annem geldi on gün kaldı. 10, 15 gün kalabildi sadece annem, gitmek zorunda kaldı, yengem çalışıyor, bebeklerle ilgileniyor diye. Sonra bir müddet kardeşi geldi, eşimin kız kardeşi, onun dışında hep yalnızdım. Zor oldu ama işte baş ediyor insan. İşte o zaman diyorum ne zorluklarla baş edebiliyorsun falan diye. Mesela ben ondan önce evliliğimin üçüncü yılında, yok ikinci yılındaydım, düdüklü tencere patladı, ben ayaklarımı, yerde bir düdüklü tencereyi açmaya çalışırken, ben bir de acemi mutfakta bilmiyorum (gülüyor), ilk defa girmişim falan açmaya çalışıyorum, böyle klipsolu o düdüklü tencere patladı böyle. Suyu falan ayaklarımı yaktı böyle, aylarca yürüyemedim böyle. Hep pansuman falan filan, çok zor süreçleri geçirdim. Ondan sonra dedim ki ya dedim, ben ayağım yanmış normal mi doğuramam dedim, o süreçten (gülüyor) sonra dedim ki bana çok kolay geldi öyle doğum, o kadar ben de tramvaya dönüştürdüler yani o dönemde. Sonra geçti yani baş edebildim, baş edebildim, zor da olsa baş edebildim. Şuna inanıyorum ama hepimiz için geçerli biraz kadınlar için daha fazla galiba, biz böyle hep acıyı, daha çok acıyı kaldırabilecek insana hep, hepsi öyle de kadınlar daha fazla. Çünkü o kadar çok acı yaşıyorsun ki bir kadının doğum yapması hiçbir erkeğin fiziksel olarak yaşayamayacağı bir acı. Ya bir kadın bunu yaşayabiliyor ve sonrasında, sonrasında tekrar tekrar doğurabiliyor. Beynen biz bunu kendimize koşulladıktan sonra kaldırabiliyoruz. Bütün acılar o yüzden kaldırılabilir. Çok, biraz da işin psikolojik boyutundan çok acıya takılan biri değilim. Mesela burun ameliyatı oldum. Dedim ki ya bu nedir falan, on gün önce. Mesela arkadaşım var, komşum, dedi emin misin, rahat mısın? Dedim evet çok rahatım, çok az acı hissettim, bir şey yok. Kadın beş gündür yerden kalkamıyor, diyor bu nasıl bir şey? Acı mıydı bu? Öyle, öyle demek ki vücut öğreniyor bir şekilde. Ben ikinci doğumumu yaptım, 40. haftaya girdim. Doktora dedim ki işte hani o arada onun da seminerleri falan vardı. Dedim hocam emin misiniz, burada mı olacaksınız dedim. Burada olurum dedi, doğuma ben girerim dedi. Akşam 10 gibi sancım oldu. Ben, annem de yanımdaydı. Annemle eşime siz gidin dedim. Salona bir yatak kurdurdum. Sabaha kadar saati yanıma aldım, alarmı, her sancıda yürüdüm, nefes aldım verdim, sancılarımı yazdım. Sabah yedi olduğunda dedim ki ben hazırım. Uyandırdım onları,

telefon açtım doktora dedim ki sancularım sıklaşıyor aralığa geldi, hemen gel dedi. Yolda zaten ben sekiz santim açılmışım, girdiğim de ameliyat şey, doğum masasına, ikinci ıkınmada bebeği dünyaya getirdim. O kadar farklıymış ki, iki doğum yaşadım. İkinci doğumda ben böyle o kadar güçlüydüm, o kadar süreç güzel işliyordu ki. Pıt diye çıktı bebek, sadece doktor ilk doğumda o kadar çok deformasyon olmuş ki, benim o kadar çok tahrip edilmişim ki, onu toparlamaya çalıştı. Ben ondan dolayı biraz bekledim. Yoksa ben odama geçtim, akşam da evime gittim yani.

Öyle de güzel bir şey geçirdim. Evet, öyle de güzel bir doğum geçirdim. Psikolojik hazır olup olmamakla da alakalı aslında, onunla da alakalı. Ya o anlamda kendimi bir hazırladım galiba. Emzirdim. Emzirmek ben, benim, bir kadının hayatındaki en güzel şey, bana hep eşim şey diyor, sen emzirtme bağımlısısın, süt verme bağımlısısın. Gerçekten öyle. Benim çocuğumla ilk böyle kucağıma alıp ona süt verme dönemim onu hissetme, bence en güzel şey. Bir kadının hayatındaki en güzel şey. Ben hep, o yüzden hep süt veriyordum. Dolaşiyor, getiriyor, ver diyor. İkisine de süt verdim. Uzun süre süt verdim ve çok da iyi beslendiler. Hatta ilk süttten kestiğimde ben köye götürdüm. Dedim ki hani üzülmesin, ağlamasın diye. Hani süttten kestim şey olmasın diye, travmaya dönüşmesin, o oynuyor, ben ağlıyorum (gülüyor). O oynuyor böyle dışarıda, ben hüngür hüngür ağlıyorum, ben onu nasıl süttten kestim diye (gülüyor).

Öyle bir şey yaşadım güzel dönemlerdi. İkincisinde daha uzun verdim o yüzden. İlkinde biraz 18 aya kadar verdim, çünkü ben çok hastalandım. Tiroit hastasıydım ve çok zayıfladım. Artık hani doktor dedi ki çok fazla düştü, vücudun yıprandı ve çok çok zayıflamıştım böyle ve hastalıklı gibiydim. Artık bırakmam gerekiyordu, yani süt vermeyi bırakmam gerekiyordu biraz toparlanabilmem için. Erken mi bıraktım, hala o vicdan azabı çekiyorum. Yani neden 18 ay, biraz daha verebilirdim diye. Diğerini 23 aya kadar verdim. Artık o da kendisi bıraktı. Yani (gülüyor) o da artık ben verirdim. Öyle süt verme dönemi o anlamda da güzel geçmişti. Şey olarak, hani insanlar daha fazlası vereyim diye baktığı içindir. Yoksa çevremdekiler bana diyor ki iyi, hani iyisin, çaba sarf ediyorsun diyor. Mesela ben, arkadaşlarım diyor sen diyor, çok çaba sarf ediyorsun, ben hamileyken daha böyle dışarıyla yeni tanışıyordu, karnım burnumda, ben böyle yürüyordum. Gidiyordum, ama sırf biraz oksijen alsın, karla oynasın diye. Böyle hani ya da daha iyi ne yapılabilir? Daha rahat nasıl geçer? İşte kardeşi geliyor acaba iyi olur mu? Psikolojik olarak kendini kötü hissetmesin, ekstra ekstra düşünüyordum, üzülüyordum böyle ne yapabilirim diye, ama annelerde o pişmanlık bence pek kendini yetersiz görmekle alakalı, ama halbuki çocuklar her türlü büyüyor, her türlü büyüyorlar aslında.

Şimdi iyiyim, ama bıraktı. Yani mesela hani şey olayı, majör deformasyon vardır ya, o ikinci doğumumla, doktorum çok iyiydi, aynı zamanda genel cerrah alanında yan dal yapmıştı, o müdahale etti, toparlamaya çalıştı ama ben biraz onun sıkıntısını yaşadım. Çünkü dikişler çok geç iyileşti, hissediyordum yani ben o şeyi, rahatsızlığı. Şimdi artık o...

Ben yemekleri yapıyorum, ev işlerini haftada bir, bir kadın geliyor genelde yapıyor, diğerlerini yapıyor. Ben zaten hiç, ben şu an sizinle ilk defa bu kadar sabit oturmuş durumdayım (gülüyor). O kadar net söyleyeyim. Ben hiç oturmam yani. Sürekli hareket halindeyim. Evde de böyle, giderim, ederim, bir şeylerle uğraşırım. Şeyi çok seviyorum mesela benim o yüzden biraz evle de zaman geçi... Uzun süre pazıl yaptım. Onunla kafamı dağıttım. Onun dışında mobilya boyuyorum şu an. Sürekli evde bir şeyleri boyuyorum. Yani ev işlerini yapıyorum, yemek de yapıyorum, hiç yanımda eğer bir şey çocuklar için faydalı ise hani atıyorum, diyorlar ki Diyarbakır'da mumbar iyidir hani. Kelle, paça, mumbar. Benim hayatımda yanımda yapılmamış, tarif anlattıklarına göre mumbar yapmayı öğrendim mesela. Öyle (gülüyor). Yapıyorum, yemek de yapıyorum. Mutlaka evde her gün, mutlaka yeni bir yemek pişiririm. Bu benim şeyimdir yani, rutinimdir. Asla öyle soğuk olmaz. Evde bir yemek kokusu olur.

Onu çok istiyorum, hep yapıyorum. Öyle temizliğimi de yapıyorum. Çok beni zorlamıyor, çünkü seviyorum. Hani evi toparlayayım, edeyim, evimle uğraşmayı da seviyorum, öyle beni çok zorlamıyor. O haftada bir gelen kadın beni kolaylıyor zaten. Yemeğimi de kendim yapıyorum. Yok, genelde stokluyorum. O öyle devam ediyor. Alışveriş ya zaten gün içerisinde, hafta içi ise ben ya da eşim işte olduğu için mutlaka market yapıp geliyoruz, ama yoksa komşuluk ilişkilerimiz var. Bir şey eksikse bir komşudan alıyoruz. Ya öyle sürekli o anlamda güzel oldu. Tam eski, burası tam eski mahalle kültürü. Şimdi biz apartmandayken çocukları falan dışarı çıkarıyordum tamam. İnsanlar birbirleriyle diyalog içerisindeydi, ama kimse kimseyi tanıymıyordu. Her kültürden insan vardı. Şimdi burada daha az, ev sayısı daha az, daha samimi diyaloglar geliyor, çocuklarımı daha güvende bırakabiliyorum dışarıya. Mesela ben evle uğraşırken, atıyorum mesela arkadaşına gidip orada oynayabiliyor ya da sokakta oynayabiliyor, bisikletini sürebiliyor. Öyle olunca da rahat oluyorum yani. Hani şey, hayatımız daha kolay.

İkisini karşılaştırabiliyorum, ikisi arasındaki şeyi farkı görebiliyorum. Hayatımız daha kolay, şey itibari ile. Burası, eşim bunu kabul etmese de ben öyle görüyorum. O hiçbir şekilde sevmiyor burayı, ama bence hayatımız çok rahat. Çocuklar için çok iyi oldu yani burası. Kullanıyorum, yani gidiyorum, geliyorum o anlamda beni etkilemiyor. Benim çok ilginç bir şey, bir şey bilmiyorum belki de bir savunma mekanizmasıdır. Yaşadığım şeyleri çok çabuk unutuyorum. Hep böyle bir

herhalde arkaya atmayla alakalı. Bazen mesela bir şey oluyor, benim bir arkadaşım var Diyarbakırlı. Üniversiteden sınıf arkadaşımı. Halen de görüşürüz. Anlatır, der şunu yaptık, bunu yaptık, böyle buraya gittik değil mi ne kadar güzeldi? Hatırlamıyorum diyorum. O kadar, yani çok yüzeysel şeyleri hatırlıyorum. O yüzden öyle çok anılar belki vardır şu anda ama belki de bir şey anlatma duygusu ile gittiğin içindir, denmiyor yani (gülüyor). İlginç bir şey oluyor.

Bilemiyorum, şu an aklıma da bir şey gelmiyor. Ben teşekkür ederim umarım faydalı olabilmişimdir. Sohbet bana şu anlamda çok şey geldi, ben böyle biraz hayatın yoğunluğuna insan daldığında bazı şeyleri çok düşünmüyor. Çok konuşmuyor böyle içinden gelmemesi, bunu yapayım, şunu yapayım, koşturması falan. Sizin sayenizde ben de biraz düşürdüm açıkçası. Uzun zamandır herhalde (gülüyor) bırakmış olduğum bir şey gibi oldu yani. O anlamda güzel oldu, teşekkürler.